ସାଧୁ ରାମ୍
ବନାମ
ବିସ୍ଥାପିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ

1955
ଅକ୍ଟୋବର 28

[ଏସ୍. ଆର୍. ଦାସ, କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ୍, ଜଗନ୍ନାଧ ଦାସ, ଜାଫର୍ ଇମାମ୍ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଆୟାର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ମୌଳିକ ଅଧିକାର, ଉଲ୍ଲଂଘନ - ବାସ୍ତୁହରା ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର -ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା -ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଭାବ, ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବା ପରି ହୋଇଥାଏ କି - ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ କି - ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଅର୍ଦ୍ଧ-ନ୍ୟାୟିକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତକରଣର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ-ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ, ଗ୍ରହଣୀୟ କି -ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 19, 31, 32-ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ବିସ୍ଥାପିତ (ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ) ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947ର ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ XIV) ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ବିସ୍ଥାପିତ (ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ) (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1948 (1948ର ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ XXVI) ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ, ଧାରା 5-A ।

ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ମୁସଲମାନ ବିସ୍ଥାପିତଙ୍କଠାରୁ କେତେକ କୃଷି ଜମି କିଣିଥିଲେ । 1947 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 12 ତାରିଖରେ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ *ବିସ୍ଥାପିତ* (ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ) ଅଧିନିୟମ 1947 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, 1947 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସରେ ଏହି ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ ନିଷ୍ପାଦନ କରାଯାଇଥିଲା, ପଞ୍ଜୀକୃତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦଖଲ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା 1947 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 15ରୁ ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବ ସହିତ ଏକ ନୂତନ ଧାରା, ଧାରା 5-A ଅଧିନିୟମରେ ଭର୍ତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ଥାପିତ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାରବାରକୁ ପ୍ରଭାବହୀନ କରିଦେଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ନିଶ୍ଚିତକରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ସହକାରୀ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଏପରି ନିଶ୍ଚିତକରଣ ପାଇଁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅତିରିକ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ, ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୃଷି ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପରିପତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କ୍ରୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଦେଶ ସହକାରୀ ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧନରେ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ

1955
ସାଧୁ ରାମ
ବନାମ
ବିସ୍ଥାପିତ ସମ୍ପତ୍ତିର
ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ

ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5-A ର ପିଛିଲା ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପ୍ରକୃତରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ବିନା ସମ୍ପତ୍ତିର ବଞ୍ଚିତକରଣ ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା ଯେ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ବିସ୍ଥାପିତ (ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ) ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5-A, ଯଦିଓ ପିଛିଲା ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଛି, ଅତୀତ କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବା ପରି ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହା ବୈଧ । ଭବିଷ୍ୟତର କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଶ୍ଚିତକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଏବଂ ଏକ ବଞ୍ଚିତତା ନୁହେଁ । ବାସ୍ତୁହରା ସମ୍ପତ୍ତି ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ନୀତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏପରି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଥିଲା । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରକୃତରେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଏବଂ ଏକ ବଞ୍ଚିତତା ନୁହେଁ, ସେହି ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ପୂର୍ବ ପ୍ରଭାବ ଏହାକୁ ବଞ୍ଚିତକରଣ କରେ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କ୍ଷତି କୌଣସି ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ମନା କରୁଥିବା ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ନ୍ୟାୟିକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ମୌଳିକ ଅଧିକାର ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇଛି ବୋଲି ତାଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ଆଧାରିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ଆଦେଶ ବେଆଇନ ଥିଲା ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିବା ଠିକ୍ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହା କୌଣସି ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ନେଇ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇନଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ହେବ ନାହିଁ ।

ମୂଳ ଅଧିକରିତା :ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 306/1954

ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପକ୍ଷରୁ *କୁନ୍ଦନ ଲାଲ ମେହେଟ୍ଟା* ଏବଂ *ବି. ଆର. ଏଲ. ଆୟେଙ୍ଗର* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ *ସି. କେ. ଡାଫ୍ଟାରୀ, ଭାରତର ସଲିସିଟର୍-ଜେନେରାଲ୍ (ପୋରସ୍ ଏ. ମେହେଟ୍ଟା ଏବଂ ଆର୍. ଏଚ୍. ଢେବର,* ତାଙ୍କ ସହିତ)।

1955 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 28 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜଗନ୍ନାଧ ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା -ଏହା ହେଉଛି ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଯାହା ନିମ୍ନଲିଖିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ I ଆବେଦନକାରୀ, ସାଧୁ ରାମ, ଜଣେ ବିସ୍ଥାପିତ ମୁସଲମାନ ଇମାମ୍-ଉଦ୍-ଦିନ୍ ଙ୍କ ଠାରୁ ଖାସ୍ରା ନମ୍ବର 2135 ରୁ 2139, 2158, 2159, 2171, 2204 ଏବଂ 2206 ମଧ୍ୟରେ 43 ବିଘା 14 ବିଶ୍ୱା କୃଷି ଜମି ପଞ୍ଜାବର କର୍ଣ୍ଣାଲ୍ ଜିଲ୍ଲାର କୈଥାଲ୍ ଗ୍ରାମରେ ଶାମ୍ଲାତ୍ ଅଧିକାର ସହିତ କିଣିଥିଲେ । ଏହି ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ 1947 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 6 ତାରିଖରେ ନିଷ୍ପାଦନ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଇମାମ-ଉଦ୍-ଦିନ୍ ପାକିସ୍ତାନ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ 1947 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 9 ତାରିଖରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା । ଜର ସମନ ପରିମାଣ 3,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବ୍-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିକ୍ରେତାଙ୍କୁ 2,700 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ବିକ୍ରୟ-ଦଲିଲର ନିଷ୍ପାଦନ ଉପରେ ମଧ ଦଖଲ ଅଧିକାର ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା I 1948 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 23 ତାରିଖରେ ରାଜସ୍ୱ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମାଲିକାନା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ବିସ୍ଥାପିତ (ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ) ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947ର ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ XIV) 1947 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 12 ତାରିଖରୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ଏହାକୁ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଛେଦ (ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ) (ସଂଶୋଧନ) ଅଧ୍ୟାଦେଶ, 1948 (ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଧ୍ୟାଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 1948 ର ଦ୍ୱିତୀୟ) ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା 1948 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 1ରୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ବିସ୍ଥାପିତ (ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ) (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1948 (1948 ର ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ XXVI) କୁ ସ୍ଥାନ ଦେଇଥିଲା ଯାହା 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 11ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା 1947ର ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ XIVରେ ଏକ ନୂଆ ଧାରା, ଅର୍ଥାତ ଧାରା 5-A, ସାମିଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦେଖାଯିବ ଯେ ଏହି ସଂଶୋଧନଗୁଡ଼ିକ ବିକ୍ରୟ-ଦଲିଲର ନିଷ୍ପାଦନ ଏବଂ ପଞ୍ଜୀକରଣ ଏବଂ ଏହାର ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର ତାରିଖ ପରେ ହୋଇଥିଲା । ଧାରା 5-A, ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅଛି:

" 5- A (1) କୌଣସି ବିସ୍ଥାପିତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ବିସ୍ଥାପିତ ହେବାକୁ ସମ୍ଭାବନା ଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ବିସ୍ଥାପିତଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି, ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କିମ୍ବା କ୍ଷମତାପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 15 ଅଗଷ୍ଟ 1947 ଦିନ କିମ୍ବା ତା'ପରେ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିରେ କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା ବିକ୍ରୟ, ବନ୍ଧକ,ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି, ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର, ବଦଳ କିମ୍ବା କୌଣସି ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ କିମ୍ବା ଅଧିକାର ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତର ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାହା ଅଧୀନରେ ଦାବି କରୁଥିବା କୌଣସି

1955
ସାଧୁ ରାମ
ବନାମ
ବିସ୍ଥାପିତ ସମ୍ପତ୍ତିର
ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ

ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କୌଣସି ଅଧିକାର କିମ୍ବା ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହେବ ନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇନାହିଁ ।

(2) ଏହା ଅଧୀନରେ ଦାବି କରୁଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଇନଗତ ଭାବରେ ପ୍ରାଧିକୃତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତରକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଏହି ଧାରାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବ ପରି । ତେଣୁ 1948 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 23 ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତକରଣ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ସହକାରୀ ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ, କର୍ଣ୍ଣଲ ଏହି କାରବାରର ଯଥାର୍ଥତା ବିଷୟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ପରେ, ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅତିରିକ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ, ଜଲନ୍ଧର, 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, 1950 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 9 ତାରିଖର ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ପରିପତ୍ର ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରି ନିଶ୍ଚିତକରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଅଧୀନରେ କୃଷି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାରବାରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ନକରିବାର ନୀତି ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିଲା । ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନ ଉପରେ ସହକାରୀ ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଏହାକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଏହି ତଥ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ କାରବାର, ଯାହା ଅନୁସନ୍ଧାନରେ, ପ୍ରକୃତ ବୋଲି ଧରାଯାଇଥିଲା, 1947 ର ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ XIV ପ୍ରଣୟନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ଧାରା 5-A ର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଧାରା 5-A ର ପିଛିଲା ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ବିନା କୌଣସି କ୍ଷତିପୂରଣରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବା ପରି ଏବଂ ତେଣୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଛି । ସ୍ଥିତି ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଯଦି ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଆନ୍ତା, ତେବେ 1955 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 27ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ସଦ୍ୟତମ ସମ୍ବିଧାନ (ଚତୁର୍ଥ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1955କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହି ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କୌଣସି ବିବାଦ ଉଠାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ, ଏହା ସନ୍ଦେହପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେହୁଏ । ତେବେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଆମର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପର୍ଯ୍ୟବେସିତ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଅଟେ ।

ଆମକୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଧାରା 5-A କୁ ଏକ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭାବରେ ପଢ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ମାଲିକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସଂଶୋଧନ ତାରିଖ ପରେ ହୋଇଥିବା କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ କୌଣସି ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଶ୍ଚିତକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ନେଇଥାନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ମାମଲା ଏପରି ହେବ ଯାହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 19 ଅଧୀନରେ ଆସିବ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 ଅଧୀନରେ ନୁହେଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ବାସ୍ତୁହରା ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଇନର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ନୀତି ଏବଂ 1947 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 15 ଠାରୁ ଏବଂ ପରେ ଉପୁଜିଥିବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବାସ୍ତୁହରା ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଉଥିବା କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଶ୍ଚିତକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ସାରତଃ ଏକ ବଞ୍ଚିତତା ନୁହେଁ ବରଂ ଭବିଷ୍ୟତର କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଥିଲା, ତେବେ ଏହିପରି ପୂର୍ବପ୍ରଭାବୀ ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବାରୁ ଏପରି ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବକୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିବା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । 1947 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 15 ତାରିଖରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ପୂର୍ବ ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବାସ୍ତୁହରା ସମ୍ପତ୍ତି ଆଇନ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଏହି ମାମଲାରେ କୌଣସି ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ଆଇନ କାରଣରୁ ନୁହେଁ, ବରଂ କାରବାରକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଥିବା ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ଅର୍ଦ୍ଧ-ନ୍ୟାୟିକ ଆଦେଶ କାରଣରୁ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ କ୍ରୟବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ କ୍ଷତି ସହିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ମୌଳିକ ଅଧିକାର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇଛି, ତେଣୁ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଏହା ପରେ ନିବେଦନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ କିଛି ପରିପତ୍ର ଉପରେ ଆଧାର କରି ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବେଆଇନ ଏବଂ ଏହା ଧାରା 5-A ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ସଠିକ୍ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହା ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ବିଷୟରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏହା ଏକମାତ୍ର ଆଧାର, ତେବେ ଏହି ଆବେଦନଟି ଭ୍ରାନ୍ତ ଅଟେ ।

1955
ସାଧୁ ରାମ
ବନାମ
ବିସ୍ଥାପିତ ସମ୍ପତ୍ତିର
ମହାତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ

ଏହି ଆବେଦନ ତଦନୁସାରେ ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଖାରଜ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଅନୁବାଦିକା
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।